

Alle Songteksten

Copyright © 2001 Belinda Meuldijk
Copyright © 2013 voor deze uitgave : Duval Books, Loenen
Omslagontwerp: Belinda Meuldijk
Omslagillustratie: Belinda Meuldijk
ISBN : 978-90-820745-1-2

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergave apparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Belinda Meuldijk

Alle Songteksten

Inhoud

- 9. Voorwoord
- 244. Aan het einde van de dag
- 55. Abeer
- 174. Achttien
- 74. Alles wat ademt
- 188. Als je slaapt
- 198. Altijd alleen
- 36. Arme ziel
- 109. Backstage blues
- 115. Banger hart
- 52. Beatrice
- 209. Bethlehem
- 207. Ben met kerstmis
- 159. Bla Bla
- 90. Blauwe maandag
- 147. Bloed in de regen
- 194. Bo
- 171. Boelage
- 47. Boy
- 49. Breng hem thuis
- 75. Cirkel
- 210. Daklozen en engelen
- 195. Dat is alles
- 87. De berg op
- 58. De bolderkar
- 107. De donder rolt
- 76. De hemel die mij draagt
- 61. De jas die jij toen droeg
- 89. De koning te rijk
- 59. De laatste zomer van de eeuw
- 50. De moeite waard
- 153. De reiziger - water op steen
- 25. De schone slaapster
- 40. De stem van het water
- 23. De stier
- 83. De tijd staat stil
- 135. De wereld
- 26. Deze zee
- 237. Deel van mij

- 224. Dievenlied
- 32. Dit gekke leven
- 199. Dolle Dollie
- 119. Domenica
- 225. Dromen
- 161. Duet
- 102. Een gelukkig mens
- 157. Een goed jaar
- 60. Elk servet in ieder havenrestaurant
- 53. Engelen
- 42. Engelen uitgezonderd
- 97. En hoe !
- 202. Ga weg
- 211. Gabriël
- 22. Geef mij een plaats
- 98. Geef niet op
- 95. Geloof me
- 111. Geschreven in de wind
- 27. Halleluja
- 150. Hartslag
- 106. Harley song
- 226. Het geheim van Pipo
- 143. Het lied van de walvis
- 100. Het meisje, de zanger en de band
- 48. Het paard dat over de maan springt
- 35. Herfst
- 65. Hij lijkt op mij
- 71. Highland park
- 94. Hoe hou ik op
- 62. Hollandse liefde
- 68. Honderd jaar eenzaamheid
- 206. Hou me vast (want ik val)
- 145. Huis in de zon
- 184. Hulpeloos voor jou
- 121. Ieder liefdeslied
- 77. Iets van een wonder
- 37. Ik dot.com
- 187. Ik geloof in jou
- 113. Ik kom er aan
- 186. Ik wil je
- 104. In de verleiding
- 29. Inch Allah
- 166. 't Is nooit te laat
- 91. Jarig
- 92. Jij hoort bij mij

183. Johnny Soldaat
144. Jongen van tien
241. Jouw gezicht
51. Juf Larissa
57. Kapotte engel
39. Kinderspel
213. Kerstmis van weleer
45. Kindje
215. Klein Halleluja
38. Klein lied
169. Kleine prins
64. Kleine ster
228. Kluk Kluks klaaglied
67. Koele tranen
56. Langs de lijn
69. L.A.T
204. Leven in een droom
193. Liefde is niet voor mij
149. Liefste
117. Lucinde
156. Meisje van mij
196. 't Meisje en de motormuis
132. Midwinter
30. Midzomernacht
200. M'n beste vriendin
222. Naar benee
63. Nacht op de berg
43. Naomie
190. Na 't feest
220. Natte kerst
146. Niemandslan
212. Nowell
80. Nu het om háár gaat
160. Onderweg
134. Ons geheim
168. Ontmoeting
72. Open einde
172. Oude mensen
230. Pipo power
229. Pipo Koeie !
151. Raak me aan
163. Rendez-vous
124. Romeo in regenjas
205. Rood van de morgen
176. Roze hotel

126. Rozemarijn
179. Sanbenito
235. Schaamteloos
189. 'n Schaduw
21. Schrijf me niet
152. Ster
238. Sterren
216. Stop de cavalerie
223. Suja
44. Toe maak me
165. Toerist in paradijs
138. Tussen jou en mij
175. Tussenkleuren
46. Vader
131. Vallen en opstaan
34. Vanaf vandaag
122. Vannacht
130. Varen
137. Verleiding in blue jeans
154. Verloren zoon
197. Voor één nacht terug
192. Voor Robbert
217. Vorig jaar
170. Vreemdeling
167. Vrije val
125. Waarheen je ook gaat
79. Waarom jij
155. Wat zou je doen
139. Water en vuur
240. Weerzien
142. Weet je nog
82. Welk kind
158. Wereldwijd één stem
203. Wie weet
234. Wie houdt me tegen
219. Winter wonderland
218. Wit kerstfeest
133. Yoshi
141. Zal je van mij houden
128. Ze rook naar rozen
181. Zeg maar niets
243. Zo
233. Zo maar van je houden
231. Zo hoort het ook
178. Zo mooi

85. Zo zal het zijn

20. Zwanenzang

239. Zij of ik

Voorwoord

**'Ik vraag aan de wind,
van waar komt dit kind,
zeg 's wind, jij moet het wel weten...
Want jij zong een lied,
daarom huilde het niet
dat was lief,
zeg me nu hoe het heette...'**

Dit was de eerste songtekst die mij ontroerde. De woorden werden gezongen door Mammaloe. Mijn vader had ze geschreven.

Pipo de Clown was zijn kind, althans zijn geesteskind.

Het was 1962 en bijna vijftig jaar later zou ik dit liedje gebruiken in Pipo en de Gestolen Stem, de musical. Alles wat ik nog weet van de allereerste keer dat ik het hoorde, is dat het mij verbaasde. Ik was gewend aan de woorden die mijn vader zelf verzong om het Nederlands een beetje blijer te maken, zoals 'Sapperdeflap' en 'Jipsekee Joepie !"

Nederlands in de jaren zestig was een keurige, brave taal. Geen kraak of smaak aan. Vandaar de noodzaak om nieuwe woorden en uitdrukkingen te verzinnen, die net als 'Pipowagen' en 'van de gekke' vaste begrippen in de Nederlandse taal zouden worden. Dat mijn pa dat kon, was mij bekend. Maar dat die ouwe van mij ook in staat was om te ontroeren, dat was nieuw voor mij. Ik onthield het liedje om het na mijn vaders dood nieuw leven in te blazen, en zodoende de romanticus die hij was weer terug te vinden.

Het is niet moeilijk om mensen te herkennen, te behouden en te koesteren door middel van hun taalgebruik. Zo verschillend als een vingerafdruk zijn de zinnen waarmee wij ons zelf kenbaar maken. Bovendien, of je nou een politicus, voetballer, bouwvakker of de koningin bent, ieder heeft een eigen vakjargon ter beschikking, met voldoende mogelijkheden. Een auteur kan daar nog een hele bibliotheek van eigen hand aan toevoegen. Het papier is nooit op. Kilometers zijn al vol gekrabbeld , maar er is nog genoeg voor duizenden boeken. Daarmee vergeleken heeft de songwriter slechts een rolletje wc papier. Het is smal en breekt voortdurend af, namelijk wanneer het liedje is afgelopen. Shit.

Wie wil er nou 'songwriter' worden, wie heeft er nou zin om zijn vrijheid in te leveren en zich met handen en voeten te binden aan een handvol muzieknoten ? Ik zei de gek. Maar deze zelf opgelegde beperking is niet op eigen initiatief ontstaan. Zoekend naar

de oorsprong van mijn passie voor hart- en breinbrekende songteksten, ontdekte ik dat het allemaal de schuld is van de liefde. Hoe kan het ook anders ? Liefde laat je immers altijd andere dingen doen dan je van plan was.

Maar voor ik verder ga met die liefde, allereerst hier een paar waarschuwingen : Nederlands is een moeilijke taal om mooie liedjes mee te maken. Er zit zout en zand tussen de letters. Het is een goeie taal om elkaar iets in toe te schreeuwen tegen de wind in, over het water of over het omgeploegde platte land. Maar om er iets gevoeligs mee te zeggen ? Of ermee te zingen ? Alsof je tegen een huisschilder zegt : maak nou eens een Rembrandt met die latex kwast ! De grondstof en het gereedschap zijn er niet voor gemaakt. Het Engels wél : daarin klinkt alles mooi, al bestaan veel hits uit een aanenschakeling van clichés. Of het Italiaans, waarin zelfs een pasta-recept gepassioneerd klinkt. En het Duits, jawohl : zodra ze opera zingen komt er een met erotiek gevulde onderbuik tevoorschijn waar wij Hollanders bepaald ongemakkelijk van worden. Het Portugees heeft een zachte weemoedige keelklank, een volk dat zijn geliefden over zee zag wegvaren, met een fado en een snik. De Spanjaarden hebben de harde hete zon in hun woorden. En de Fransen hoeven niet eens te zingen, want als ze hun woorden ritmisch lispelen is het al een chanson.

De Nederlander die probeert een liedtekst te schrijven, verliest zich meestal al snel in een soort boekentaal die hij in het echte leven nooit zou gebruiken. Opeens kijkt hij niet naar de maan, nee, hij 'ontwaart' hem. Vervolgens moet het rijmen, en Nederlandse rijmwoorden zijn heel geschikt voor Sinterklaas, maar op de overige dagen van het jaar heb je er niets aan.

Rijmen: 'slijmen, vlijmen, zwijmen, lijmen.'

Liefde : 'bliefde, kliefde, griefde, debriefde'.

Om die rijmwoorden dan maar te vermijden, vliegen de stoplappen als 'toch' en 'nog' aan het einde van de zinnen je om je oren : 'ik ontwaar de maan toch, en ik denk aan jou nog...'

Verliefd op Brel

Toen rond 1968 de eerste Nederlandse 'songs' (daar heb je het al, we konden het woord 'liedje' toch niet gebruiken in popmuziek ?) geschreven werden, bleek direct hoeveel makkelijker de Engelsen het hadden, in hun taal. Zij hadden fluweelzachte poëzie met 'A whiter shade of pale' en wij hadden een grindpad met 'Kom uit de bedstee mijn liefste'.

In die tijd, ik was twaalf jaar, werd ik verliefd op Jacques Brel. Hij was zwart wit op tv, en hij zong, nee, hij snikte, fluisterde, bulde en smeekte zijn lied recht in de camera en dus recht in mijn jonge meisjes gezicht, dat knalrood werd en net als het zijne zachtjes begon te zweten. Ik wist niet wát hij zong, want het was Frans, maar ik wist wél dat hij ieder woord meende. Het mooie was dat ik, omdat ik hem niet verstond, zelf moest invullen waarover hij zong. Je eigen fantasie loslaten op een vreemde taal is een groot goed, dat wij Nederlanders hebben. Engelsen en Spanjaarden verstaan bij elkaar vrijwel alles wat gezongen wordt, en kunnen er dus niet iets anders van maken. Wij wel.

Jacques Brel zette mij zo, geheel onbedoeld aan tot het bedenken van mijn eerste eigen liedtekst. Het zal wel iets verschrikkelijk simpels zijn geweest, dat het niet haalde bij zijn eigen schitterende taalgebruik. Toen ik de maëstro eenmaal verstond, zweeg ik beschaamd in alle talen. Er zat zoveel schoonheid in zijn Vlaams/Franse werk, dat ik dacht dat zijn taal het 'Brels' was, dat niemand, al helemaal geen Nederlander, ooit zou kunnen schrijven. Maar dat was 1968, en al gauw was er niet alleen een taal van chansons, maar ontstond er ook een taal die door pop en rock tot leven kwam.

Muziek is emotie. De golf van de popmuziek die als een tsunami over ons land zou komen, was een emotionele golf waar de Hollandse nuchterheid niet op gebouwd was. Klassiek en jazz was allemaal nog onder controle te houden, maar de gierende gitaren, de schreeuwende popzangers en de gillende meiden (uit ons dorp nota bene, wie had dat gedacht) waren een schok voor de gewone man.

Het was herrie, het was onverstaanbare tering herrie, oordeelde mijn vader, en hield het bij Sinatra.

Mijn broer kwam toen met de eerste songteksten aanzetten die ik ooit las. Bob Dylan met 'The times they are changing', Lenard Cohen, met 'Suzanne', The Rolling Stones met 'Paint it black.'.

Terwijl hij de platen op zijn pick-up speelde en de muziek bij mij naar binnen golfde, probeerde ik die teksten te begrijpen. En toen tot mij doordrong wát er stond, begonnen mijn ogen te tranen en mijn neus te prikken, wat een vreemde, nieuwe sensatie was. Dit was wat anders dan verliefd zijn op Brel, dit had louter en alleen met de muziek te maken. Ik kende deze emotionele kant van mijzelf nog niet en voelde mij als een emmer die overloopt. Vandaag zou je 'Kippenvel!' roepen, of 'Wow, hier krijg ik een stijve van !' Maar anno 1969 stamelde ik met dikke keel : "Mieters !"

English please.

Het was duidelijk dat Engels de taal was waarin emoties zich lieten vertolken en verteerbaar maken.

De Nederlanders klonken in mijn oren altijd een beetje studentiekoos, alsof het een avondje cabaret was. Dat, of ze werden mierzoet en teatraal. Nee, ik kon mij er niet in vinden. Vooral die keurig uitgesproken lettergrepen, alsof je alleen in Algemeen Beschaafd Nederlands mocht zingen, werkte bij mij op de lachspieren. "Manuela" van Jacques Herb, en 'Zou het erg zijn, lieve opa' , van Wilma en vader Abraham stonden in die tijd naast 'Brown Sugar' van de Stones in de hitparade.

In het Engels konden we ons met de Cats, de Tee Set en de Golden Earring aardig uit de voeten maken, maar met Nederlandstalig repertoire leek het alsof je muzikaal vijftig jaar terug in de tijd ging.

Dus beluisterde ik het niet langer. Dat ik het kind met het badwater weggooide, omdat ik ook de liedjes van Shaffy, Boudewijn de Groot en Herman van Veen niet serieus nam, ach wat kon het me schelen.

Ik was na mijn debuut als actrice in 'de soldaat van Oranje' in Engeland gaan wonen,

in 1977. Mijn vrienden waren Engelse toneelspelers die Shakespeare konden declameren op één been met een pint in hun hand in de Londense pubs, en mijn grote liefde Michael kon slechts één Hollands woord : 'vijfenvijftig'. Dit sprak hij langzaam en nadrukkelijk uit, waarna hij zich schaterend op de knieën sloeg, alsof het een mop was. Maar met dat ene woord vatte hij wel de lelijkheid van mijn moeders taal samen, en ik deed dan ook mijn uiterste best om zonder enig 'Dutch' accent te praten. Wat niet helemaal lukte, maar wat er overbleef van mijn accent bezorgde mij de rollen van Russische en Franse meiden, in Engelse tv-series. Zo had ik toch nog een klein beetje te danken aan mijn Hollandse afkomst.

Popfotografie

Waarschijnlijk was ik altijd in Engeland gebleven en had ik nooit één Hollandse tekst geschreven, als de liefde geen schipbreuk had geleden. In 1980 kwam ik met een gebroken hart, een koffer vol Engelse boeken (mijn grootste bezit) en een hoop ervaring rijker, terug in Nederland. Om hier de kost te verdienen als actrice moest je je aanmelden voor een soap, of naakt in een zo'n typische Hollandse culturele seksfilm. Geen van beiden trok mij aan. Dus ik maakte een carrière move en werd popfotografie. Hoe dat zo kwam, doet er nu niet toe. Ik vermeld het, omdat het een stap in de wereld van muziek was. Bladen als 'De Hitkrant' en 'Oor' moesten wekelijks foto's van de wereldberoemde popsterren hebben, en omdat die jongens in die tijd omwille van de promotie nog daadwerkelijk neerstreken in alle landen waarin zij in de hitparade stonden, was het mogelijk om ze te vangen en te schieten. Ik was natuurlijk geen fotografe. Maar nadat Freek, mijn baas en vriend had uitgelegd hoe ik moest scherp stellen en op welk knopje ik vervolgens moest drukken, ging ik naar de tv studio waar 'Toppop' werd opgenomen, en deed mijn best.

Boney M, the Police, The Village People, Japan, Duncan Browne, ze kwamen allemaal op het roletje in mijn Nikkormat. Soms vergat ik te fotograferen en werden het alleen maar lange gesprekken met singer-songwriters, zoals met David Sylvian of Randy Newman. Gesprekken over gevoelens en teksten, over de waarheid tussen de regels, over de diepere betekenis van woorden. Ze inspireerden me, en ik begon meer en meer mijn eigen muziektaal – in het Engels – te zoeken. En omdat de weg naar de studio nu eenmaal niet zo heel moeilijk was in die tijd, eindigde het met een paar eigen songs die ik opnam met een vriend, Gert Jan Eylera, en een platencontract. 'The Last Disco' en 'Snackbar Nymphomania' - uiteraard in het Engels. De opnames zijn, voor zover ik weet en vurig hoop, niet meer terug te vinden.

The Last Disco deed het goed op een verzamelaar waarvan er in Duitsland 460.000 verkocht werden, maar dat is het enige positieve dat ik er nog over kan vertellen. Holland Music was uit de kosten, wil ik maar zeggen. Maar dat ik geen zangeres was, dat was mij in elk geval wel duidelijk. Ik wilde het ook niet worden. Wat ik overhield aan het platen-maken was de liefde voor het schrijven van teksten. Engelse teksten. Géén Hollandse. Het enige dat ik in mijn eigen taal wilde schrijven was een boek over de popwereld, 'mooie Mensen'. Herman Brood, een kennis uit de popwereld, maakte er illustraties bij.

Dat boek lag in de winkel op de avond dat m'n vrienden me meenamen naar een feest

in Hilversum. Ik moest er weer eens uit, volgens hen. Ik had mij lang genoeg opgesloten met mijn schrijfmachine op mijn zolderkamer. Ik liet mij ontvoeren en kwam terecht in een futuristische discotheek vol neonbuizen en ijzeren wenteltrappen. Het excuus voor deze party was de verkiezing van meest populaire artiesten van Nederlandse bodem dat jaar. En dat waren: Maywood en Rob de Nijs. Niet alleen deze winnaars, maar ook alle overige grote namen uit de Nederlandse popmuziek leken aanwezig. Het was niet mijn bloedgroep, en ik zat een stickie te roken op de onderste tree van een trap, toen ik Rob de Nijs, die trap-opwaarts en vlak langs mij ging, 'ontwaarde'. Hij zag er in het echt een stuk leuker uit dan op de foto, stelde ik vast. Mijn vriendin beaamde dat. Bovendien droeg hij een hele mooie trui. Er was dus een openingszin nodig. Er moest iets origineels gezegd worden, om te zien of hij verder ook zo leuk was. Het is jammer, maar ik ben niet bijster origineel. Het eerste dat mij te binnen schoot, en dat ik waarschijnlijk nu wéér zou zeggen als ik het over mocht doen, was:

"Zal ik een liedje voor je schrijven?"

Tot mijn verbazing vond hij dat een goed idee. Het probleem was natuurlijk niet dat hij mij daaraan zou houden. Naar later bleek was het vinden van een openingszin ook al iets waar hij zich het hoofd over had gebroken, nadat hij mij had zien zitten op die trap. Dus we waren er ook wel gekomen met 'hallo, ken ik jou ergens van?'

Maar het idee om een liedje voor Rob te schrijven, in het Nederlands dus, was zo'n grote bluf, zo'n baarljike onzin, dat ik het toch serieus wilde proberen. Zoals Einstein zei: 'als een idee niet absurd is, is er geen hoop.' Er was behalve de uitdaging nog een andere reden om het te proberen. Dat had met de ontmoeting met Rob te maken. Kende ik Rob de Nijs? Jazeker, net zoals de rest van Nederland had ik hem in 'Kunt u mij de weg naar Hamelen vertellen' gezien, en was 'Ritme van de regen' en 'Kaars voor je raam', mij ook in alle nette en vooral minder nette versies bekend. Zijn repertoire kon niet verder van mijn bed - van 'de rock chick' - verwijderd zijn. Maar het leek ook totaal niet te passen bij de fijnbesnaarde en erudiete zanger die ik zojuist had ontmoet. Rob leek, bot gezegd, gewoon te intelligent voor zulke domme liedjes.

'Malle Babbe' en 'Jan Klaassen de trompetter', van Lennaert Nijgh hadden wel degelijk een diepere bodem en waren gestoeld op historische figuren, zoals hij mij uitlegde. Maar dat waren 'verhaaltjes', vond ik. Wat ik Rob wilde horen zingen dat waren echte pop songs. Uit het hart gescheurde kreten, gevoel op muziek, klanken eerder dan verhaaltjes. 'Stairway to heaven', 'See me, feel me'... Maar dan in het Nederlands. En die teksten bestonden (toen) nog niet.

"Wat niet bestaat dat moet je zélf maken," had mijn vader mij geleerd.

Hou me vast voor ik val.

En daarom begon ik met 'Hou me vast, voor ik val' schrijven. Het eerste Nederlandstalige liedje dat ik ooit schreef. Het stelt niet veel voor, de woorden zijn met enige ferme klappen op de muziek vastgetimmerd, en ik hoor er de schroeffjes en splinters vanaf springen. Maar het werd een hit. EMI, Rob's platenmaatschappij die met angst en beven hadden aangehoord hoe hij zijn nieuwste vriendin tot zijn persoonlijke tekstschrijver bombardeerde, begon er na 'Hou me vast' toch ook een

beetje in te geloven.

Van die eerste LP, 'De regen voorbij' schreef ik uiteindelijk 8 van de 12 stukken. Dat ging niet vanzelf. Terwijl Rob naar optredens in het hele land reed, zat ik op mijn zolderkamer naar een blanco papier te staren en vroeg mij af hoe je in vredesnaam iets opschrijft in het Nederlands zonder dat het een boodschappenlijstje of een Sinterklaas gedicht wordt. De woorden moesten passen op de muziek die al door Gerard Stellaard, Rob's producent en componist, gemaakt was.

Het ging dus om bijvoorbeeld 5x6 zinnnetjes van ieder negen woorden, die kwa klemtoon náádloos (niet naadlóós) moesten passen op de muziek en ook nog iets zinnigs moesten uitdrukken. Een soort kruiswoordpuzzel met gevoel.

Ik dacht dat ik misschien iets had aan de gedichten die ik ooit voor de schoolkrant had geschreven, maar kwam er achter dat gedichten geen songteksten zijn. Ze worden het ook niet, zelfs al herhaal je de vierde regel tweemaal, en maakt dat het rijmt (dat hoeven gedichten niet persé). Songteksten zijn een totaal andere vorm van kunst. Ze zijn de helft van een huwelijk. Muziek en tekst bij elkaar maken een songtekst. Er zit ritme in een songtekst, er zitten 'open' woorden in die zich makkelijk door muziek laten onderstrepen. Een componist kan met zijn muziek een songtekst tot een draak van een nummer, of een subtiel chanson maken. Een tekstschrijver kan door zijn woorden een compositie goedkoop en bombastisch, of juist gedurfd en ontroerend maken. Ze hebben elkaar nodig, en ze kunnen elkaar maken of breken. In het geval van een Nederlandse tekst, vaker breken dan maken. Het is niet alleen geen makkelijk in het gehoor liggende taal, het is ook nog eens een taal die alle Nederlanders verstaan. Daar hebben we in het Frans of zelfs Engels veel minder last van.

Vraag maar eens naar wat de teksten van Robbie Williams zo geniaal maakt. Zijn fans weten het, maar die hebben dan ook vaak de moeite genomen om ze te lezen. Ook al wordt Engels veel beter begrepen dan vroeger, in de tijd dat ik begon met schrijven, toch wordt er nog veel gemist en zelf 'ingevuld'. We denken dat we weten waar het ongeveer over gaat.

In het Nederlands wordt iedere lettergreep en iedere komma begrepen. Er is geen plek om te schuilen, ieder woord komt binnen. Toen ik de eerste jaren mijn teksten nog moest schrijven op reeds gecomponeerde muziek, kwam ik er achter dat ik eigenlijk toon-doof was. Daar zat ik met een cassette bandje en een koptelefoon op, uur na uur, dag in dag uit. Sommige stukken luisterde ik een paar honderd keer af totdat ik de melodie en het metrum zo goed kende, dat ik het wel kon dromen. Ik kon er genoeg mooie passages uit romans, 'boekentaal' bij verzinnen, maar het ging mij erom dat ik woorden met een emotionele lading zocht, dus spreektaal. Spreektaal, wat mensen zeggen als ze emotioneel zijn, vind je op straat en in documentaires op tv. Daar vliegen ze voorbij in een vloek en een zucht. Dát was de taal waarvan ik vond dat ie op muziek - emotie – thuishoorde. Geen afgerond verhaaltje, maar flarden van een gesprek tussen twee geliefden, een impressie van een zonsondergang, een moment waarop je stil staat in de massa.

Dankzij mijn relatie met Rob, die mijn teksten zong terwijl ik toekeek vanuit de

coulissen, kon ik 'live' meemaken hoe het publiek reageerde op mijn woorden. Een schrijver van boeken heeft die luxe niet.

Die schrijft zijn romans en als hij geluk heeft komt hij ooit zijn lezers tegen, die hem vertellen wat zij ervan vinden. Bij mijn werk was de reactie live en ongefilterd. Wat ik de ene week schreef zag ik de volgende week binnenkomen bij de mensen die Rob's concerten bezochten. Ze zongen mijn woorden mee, ze waren blij of ontroerd of ze snapten er niets van en ik zag het gebeuren en hopelijk leerde ik er iets van. Na verloop van tijd, terwijl ik zijn stem beter leerde kennen, wist ik ook wanneer iets 'te moeilijk' was terwijl ik het schreef. Ik leerde dat zijn stem alle woorden zachter maakte en dat ik hem harde dingen kon laten zingen zonder dat ze te cru over kwamen.

Inspiratie

'Zwanenzang' een van de laatste teksten die ik voor Rob schreef, is een mooi voorbeeld van zo'n 'harde' tekst die toch niet te schokkend overkomt. Dat is wat zijn stem ermee deed, en het feit dat ik van tevoren wist hoe het zou klinken als hij mijn woorden zong, was een luxe die niet veel tekstschrijvers hebben.

De onderwerpen waar ik over schreef mocht ik grotendeels zelf bepalen. Zo is 'Rood van de morgen' afkomstig uit onze begintijd, toen we ons overdag vaak belaagd voelden door de pers en 's nachts veiligheid zochten in elkaars armen. 'Johnny Soldaat' ontstond na een protestmars tegen kernwapens waar we in meeliepen. 'Oude mensen' ging over een bejaardenhuis naast ons, waar elke dag een eenzaam oud mensje op een bankje langs de straat zat te wachten tot er iemand voorbij kwam. "Ons geheim" kwam voort uit de frustratie over de vele psychologische tests die onze jongste zoon Yoshi moest doen in verband met zijn autisme. De hele cd 'Engelen uitgezonderd' gaat over wat is het om kinderen te hebben, van baby tot volwassene. 'Hoogste tijd, want de meeste liedjes gaan over het máken van kinderen,' graptten we.

"Hij lijkt op mij", over onze zoon Robbert is nog steeds een van mijn favorieten. Het refrein schreef ik volkomen vanuit mijn eigen gevoel als moeder van Robbert.

"Hij lijkt op mij, iets in zijn ogen zie ik terug op foto's van toen. Heel mijn jeugd komt weer opnieuw voorbij: kijk mijn zoon, kijk, hij lijkt op mij." De coupletten had ik vanuit Rob geschreven. Vaak kwamen de teksten half vanuit mijn vrouwelijke gevoel en half vanuit mijn idee van wat mannelijk was. Gelukkig hielden Rob en ik veel van dezelfde dingen en konden wij ons makkelijk verplaatsen in elkaar. Allebei dol op een traditioneel kerstfeest, maar een beetje beu van alle obligate kerst liedjes, maakten we de cd 'Licht'.

'Licht' zat tjokvol eigen kerst repertoire, waarbij we een goeie hadden aan Maarten Peters, die net zo dol op kerstmis is en er prachtige composities voor schreef. Er waren meer dan genoeg onderwerpen die mij boeiden, maar ook onderwerpen die ik liever vermeden had. 'Bloed in de regen' en 'Schrijf me niet' zijn natuurlijk scheidingsdrama's. Journalisten wezen ons op het eigenaardige geval dat Rob mijn gevoelens bezong, ook als die gevoelens bepaald negatief over hém waren. Tsja. Dat was inderdaad nogal dubbel. Ik was getrouwd met mijn werk, ook al ging ik scheiden. En ik kon niet anders dan schrijven over datgene dat mij aangreep. Rob had

er geen enkele moeite mee, zolang de teksten maar goed waren. Hoe dan ook, gezien de reacties konden heel veel andere mensen zich erin vinden. Alle cd's die we maakten werden goud of zelfs platina.

Intussen was er een ommekeer in onze werkwijze gekomen. In plaats van mijn woorden op muziek te moeten zetten, schreef ik nu eerst de tekst en gaf die daarna aan een componist om muziek op te maken. Het was een ongekende vrijheid, voortgekomen uit de ontdekking van o.a. de platenmaatschappij dat de Nederlandstalige teksten van dusdanig belang waren voor het publiek, dat ze voorrang moesten hebben op de muziek. Niet dat die muziek zou lijden onder dit 'maatwerk'. Daarvoor waren de muzikanten met wie we werkten te goed.

Gerard Stellaard werd als componist aangevuld met Hans Vermeulen, die onder andere de muziek voor 'L.A.T.' maakte, een lied dat werd verkozen door de stichting Conamus als 'het beste lied van 1982'.

Daarna kwam ook Frank Boeyen, wiens eerste plaat nog door Rob was geproduceerd, en Maarten Peters er bij. Maarten, de partner van Margriet Eshuijs, belde mij desnoods midden in de nacht op om mij zijn muziek op mijn woorden te laten horen. Het is een onbeschrijfelijk mooie ervaring om voor het eerst te horen hoe jouw woorden klinken op andermans muziek. Hoe ze van een velletje papier worden opgelicht door violen, gitaren, piano en drums. Iedere zin krijgt ineens een diepere kleur, elke lettergreep een extra betekenis. Het is alsof de woorden vloeibaar zijn geworden en je ze kan drinken. Ik lag vaak slaapdronken om drie uur in de nacht met de telefoon tegen mijn oor geklemd te genieten van Maartens demo's. 'Deze zee', 'Geloof me', 'De laatste zomer van de eeuw', 'de Berg op', 'De moeite waard', 'Nu het om haar gaat' zijn allemaal zijn composities. En natuurlijk 'Vanaf vandaag', dat zo'n zware tekst was om te schrijven, kort na een dodelijk ongeluk in onze buurt. Maar op de avond voor de begrafenis was eenvoudigweg niet mogelijk om het over iets anders te hebben. Je moet je gevoel laten spreken als je songteksten wil schrijven, tenzij je een carnaval schlager of een ander commercieel project doet, waarbij je alleen je verstand (en een flinke borrel) gebruikt. In het geval van 'Vanaf vandaag' bestond dat gevoel uit intens verdriet en medeleven. Ik richtte mijn woorden tot de ouders van een kind dat zojuist was omgekomen. Het grootste verdriet in je leven denk ik, dat je kan hebben. Ik kon alleen maar zoeken naar een vorm van troost. Het leek mij toen ik het af had een loodzware tekst, maar dankzij de subtiële muziek van Maarten bleek het toch acceptabel. En meer dan dat.. Inmiddels hebben we zoveel ontroerende reacties gehad, dat het daarom alleen al de reden is dat ik dankbaar ben dat ik tekstschrijver ben geworden.

Banger hart

De meeste mensen kennen 'Banger Hart', omdat het onze enige echte nummer één werd, zes weken lang. Naar ons gevoel was het helemaal niet zo bijzonder, maar de combinatie van muziek, tekst en stem, samen met een flinke dot geluk maakte het zo groot. 'Banger Hart' was het derde stuk dat ik op een nacht had geschreven. De andere twee waren beter, vond ik, en die staan allebei ook op 'De band, de zanger en het meisje'. Bijna had ik 'Banger hart' weggegooid, nadat ik het de volgende ochtend

nog eens las. Maar het was wel grappig, besloot ik uiteindelijk, en stuurde het toch maar op naar Ellert Driessen, de componist en zanger van de groep Spargo die in Engeland woonde.

Na een week kwam er een cassette bandje over de post waarop hij zijn ongelooflijk swingende demo van Banger hart had gezet. Ik liet het horen aan Rob en we wisten het allebei meteen zeker : dit was een hit ! Maar behalve ons zag niemand het succes aankomen. Het was de derde single die van die Lp 'getrokken' werd en EMI was nog verbaasder dan wij. Bij de luister sessie van de banden hadden ze het een 'zesje' gegeven. Wat maar wil zeggen dat een hit niet te voorspellen is. Ik probeerde altijd te vermijden dat het succes een uitgangspunt werd, al liet de platenmaatschappij een enkele keer weten dat iets bij voorbaat al 'een Hit !' was, terwijl ik de tekst nog niet eens af had. Dat verlangen, gezien de grote financiële belangen die ermee gemoeid zijn, is natuurlijk begrijpelijk. Rob had gelukkig zo'n grote naam dat hij zich weinig aan hoefde te trekken van de mening van de 'hoge heren' van de platenmaatschappij.

Maar de mening van de Hilversumse radiozenders, die zich niet genoodzaakt voelden om zijn platen te draaien, dat was wél een probleem. De enige manier om je publiek te bereiken in die tijd dat was immers via de radio. Stond je niet op de playlist, dan werd de CD ook niet in de winkel gelegd, kon niemand horen wat je gemaakt had en werd er dus niets verkocht. Een beetje de kip- of het ei situatie. Volgende keer was het budget voor de opnames dan gehalveerd, of erger. Gelukkig trad Rob met zijn band 'Pur Sang' op door het hele land en bleven zijn zalen vol. Het was - en is nog steeds - de kortste weg naar het publiek en dé manier om zijn muziek ten gehore te brengen.

Rob is een geweldige performer, en nog altijd hoor ik mensen vertellen hoe verrast zij zijn nadat ze dan eindelijk naar een optreden van hem zijn geweest. Ze hadden niet verwacht dat hij zo goed is. Hij en zijn band zijn perfect op elkaar ingespeeld en lijken tijdloos. Zodra hij het podium op komt vallen er minstens tien jaar van hem af en neemt de muziek zijn leven over. Het was een groot voorrecht om zijn muze te mogen zijn.

Aan het eind van de dag

Voor mij hield het werk niet op bij de schrijftafel. Ik was er tijdens de opnames vrijwel altijd in de studio bij, om eventueel dingen te herschrijven of om samen met de muzikanten en de producer over de sfeer van het nummer te praten, of om met de TROS een tv-special te maken. Daarnaast deed ik alle 'tussenteksten' van Rob op de Bühne en de beschrijving van de songs in het booklet. Gelukkig lag niet altijd de hele verantwoordelijkheid voor alle teksten bij mij, maar werd er bij tijd en wijle ook een stuk van andere songwriters opgenomen. Die stukken staan uiteraard niet in mijn 'oeuvre', waarvoor ik in 2001 een Gouden Harp kreeg (gelijktijdig met een Edison voor Rob, gelukkig maar want ik had gezegd tegen Jerney Kaagman dat ik die prijs niet wilde als Rob niet óók iets kreeg...Het was, geloof ik, zijn vierde.) Tussendoor schreef ik een enkele keer iets voor iemand anders, zoals voor Simone Kleinsma, Manuela Kemp, Bert Heerink. En een musical vol kinderliedjes voor Pipo, nadat mijn vader overleden was en ik die taak van hem overnam.

Halverwege 2007 kwam er een einde aan het schrijven voor Rob. Onze samenwerking had tweemaal een scheiding overleefd, en tot en met 'Chansons' en de kerst CD's hadden we nog nummers gemaakt over oud zeer en nieuw geluk met onze nieuwe partners.

Maar gebeurtenissen die breed werden uitgemeten in de pers maakten het voor mij onmogelijk om datgene te doen waarvoor ik destijds begonnen was : om mij hart te laten spreken in songs. Ik kon en wilde het niet meer. Die deur ging dicht, maar zoals altijd ging er een andere open. In plaats van de 6x5 zinnnetjes op muziek, gaf ik mijzelf de vrijheid en zoveel papier als ik maar wilde. Ik ging weer boeken schrijven. Een biografie over mijn vader 'Papa Pipo', over onze zoon 'De wereld volgens Yoshi' en 'Een hondje uit Spanje' over het harde lot van de zwervhonden, 'Isabel - een Disney legende', of het Engelstalige 'Back to Ibiza'.

Naast het schrijven van boeken heb ik eind vorig jaar toch ook weer een songtekst geschreven. Dat kwam door Job Boveland, een jonge zanger met een nieuw geluid en een frisse input. Hij liet me terugkeren naar dezelfde studio, Fendelsound, waar ik destijds zo vaak gewerkt heb. Met 'Zo' zat er opeens weer muziek in dat stuk van mijn leven en het was een weerzien met veel aspecten die ik bijna vergeten was. De samenwerking met de zanger die jouw woorden vertolkt, het zoeken naar de juiste sfeer, het vinden van de juiste toon met de technicus, de manager, de muzikanten, het gevoel dat je met z'n allen iets moois creëert...Het schrijven van boeken is een eenzaam beroep, maar het schrijven van songs is een sociaal gebeuren dat die innerlijke stilte compleet doorbreekt. Ik vond het ook fantastisch om het aan Thierry, mijn man, te laten zien. "Kijk, zo gaat het in de keuken van de muziek: dit was mijn leven meer dan twintig jaar lang...is het niet spannend ?!"

Ik dacht dat ieder liedje nu wel bestond, maar aan het eind van de dag is nog steeds niet álles geschreven of gezongen...

Wat volgt zijn alle songteksten die ik heb gemaakt vanaf 1980.

De laatsten die zijn opgenomen op CD zijn de eersten in dit boek. De omgekeerde volgorde dus, waarbij ik het kerst repertoire in een apart, later hoofdstuk heb gezet. Tussen aanhalingstekens staat, waar mogelijk, de titel van de CD waarop de nummers als laatsten zijn verschenen. Om het nóg ingewikkelder te maken, staan de teksten die op dit moment nog niet zijn opgenomen op de laatste bladzijden. Dat is, tenslotte, de plek waar ik in de toekomst misschien nog meer aan kan toevoegen. Je moet altijd ruimte overhouden aan het eind. Want zo is het leven : je weet niet wat voor muziek er nog aan komt...

'Chansons'

Zwanenzang

Ik voel me als een ouwe gek
een vreemde vent met grote bek
mijn wilde haar dat niet meer wil
Ik met mijn vage blinde blik
kijk hoe dromerig lijk ik
maar ach ik droom niet meer zoveel
Ik met de handen van een dief
een muzikant, 't leven lief
ik stal de show mijn leven lang
en met mijn hongerige mond
die teveel zong en teveel dronk
begon ik aan mijn zwanenzang
Ik voel me als een ouwe gek
een vreemde vent een grote bek
een charmeur en vagebond
met een huid die is verweerd
door alle zomers van weleer
en liefde op de koude grond
Ik met mijn hart vol stomme pijn
ik die niet harteloos kon zijn
maar onverstandig was ik wel
met mijn ziel die kansloos is
en elke redding heeft gemist
die zal wel branden in de hel
Ik voel me als een ouwe gek
een vreemde vent een grote bek
mijn afgeknippte wilde haar
zo kom ik nu jouw leven in
mijn zielenmaatje, mijn vriendin
en drink ik op jouw dertig jaar
drink ik bloed of rode wijn
zal ik 'voorbij' of bij jou zijn
jij bent het die 't zeggen mag
staat onze liefde los van tijd ?
Wie liefheeft heeft de eeuwigheid
we zullen leven tot die dag
Staat onze liefde los van tijd ?
Wie liefheeft heeft de eeuwigheid
wij zullen leven tot die dag...

Schrijf me niet

Schrijf me niet, zeg me niets
denk niet het is voorbij,
want ieder woord van jou is als muziek voor mij
Ik ben de man niet meer die jouw liefste is geweest
maar als ik iets van je hoor dan mis ik je nog steeds

Schrijf me niet hoe ons leven is vernield
vraag dan liever aan god hoeveel ik van je hield
en hoeveel ik van je hou
ach dat weet ik alleen
ik zie de hemel nog maar kan er niet meer heen

Schrijf me niet, ik verbied mij jouw herinnering
en de waarheid van ons twee staat in geen enkele zin
Noem mijn naam niet meer zoals jij altijd deed
het is alsof jouw stem nog van geen afscheid weet

Schrijf me niet
zwijg me nog liever dood
want dit is het leven niet waarin ik heb geloofd.
Ik geloofde in ons, ik omhels je nog steeds
niet om wie wij nu zijn
maar om wie we zijn geweest.

Schrijf me niet, vraag niet wat ons heeft bezield
Vraagt dan liever aan god hoeveel ik van je hield
en hoeveel ik van je hou,
ach dat weet ik alleen
ik zie de hemel nog maar ik kan er nooit meer heen.
Schrijf me niet...

Geef mij een Plaats

Geef me een plaats
ik maak me klein
zodat ik voorgoed bij jou kan zijn
en niet hoeft te wachten tot je bij me komt
zoals vandaag

geef me een plaats
een plaats apart
tussen je borsten en je hart
waar ik de warmte die jij nodig hebt
voor jou mee draag

je zal nooit meer koud of eenzaam zijn
geen mens die mij kent, doet jou nog pijn
ik hou zo veel van je

geef me een plaats
onder je haar
vlakbij je oor dan hoor ik daar
alle muziek die jou ontroert vandaag
ik zing 't graag

geef me een plaatsje
in je tijd
want in de drukte raak ik kwijt
en ieder moment dat jij me geven zou
bewaars 'k voor jou

geef ook al je woede maar aan mij
geef me je verdriet, je koppigheid
ik hou zo veel van je

die kleine plaats
is hier en nou
jij bent mijn huis, mijn lief, mijn vrouw
ik geef je mijn leven als ik tot 't eind
bij jou kan zijn

De Stier

Vanaf 't moment dat ik hier wacht
in deze donkere gang
is er gejubel en gelach
aan de andere kant

opeens opent de poort
ik ren naar de felle zon
en het licht doorboort
de massa mensen rondom

oh, ik zoek naar 't gezicht
van de vijand om me heen
maar de muren zijn allemaal dicht
in deze ring van steen

er staat een danser op 't zand
als 'n dwarrelend blad
ach, ik smijt 'm aan de kant
wie oh wie doet mij wat

is deze wereld eerlijk ?
is deze wereld eerlijk ?

Andalusië laat me teruggaan
naar je heuvels in de zon
ik zal de wapperende lap verslaan
die waait tussen ons

wacht maar tot ik hem verscheurd heb
vernedert en vertrap
oh, de Torrero's vrouw
slaapt als 'n os vannacht

is deze wereld eerlijk ?
is deze wereld eerlijk ?

ik heb de dansers opgejaagd
en bijna, bijna heb ik ze aangeraakt

maar het bloed stroomt uit mijn nek
en ik struikel vaak
waarom zwermen al die knechten
in hun glitterpak rond mij
ik heb nooit geleerd te vechten - hoe moet je vechten
met insecten zoals zij

voel het zand onder mijn kop
het is koel het voelt goed aan
ik heb gesmeekt, nu houdt het op
Andalusië laat me gaan

Ik hoor ze juichen om mijn bloed
ik zie ze dansen om mijn pijn
wist jij dat je dood zo goed
zo gemakkelijk kon zijn ?

is deze wereld eerlijk ?
is deze wereld eerlijk ?

Si, si hombre
Baila, baila
hay que bailar de nuevo
Y materemos otros
otras vidas, otros toror
Y materemas otros
Venga, venga,
veng, venga a bailar!!

(ja, ja man, dans, dans
we zullen opnieuw dansen
en anderen doden
andere levens, andere stieren
doden
kom, kom dansen !)

De Schone Slaapster

Ik heb geprobeerd om je wakker te kussen
Ik heb mijn uiterste best gedaan
Maar heel de wereld kwam er tussen
Was ik de zon, dan was jij de maan

Nu komt de winter van het eeuwige slapen
Ik buig mijn hoofd en leg me neer
Mooier dan dromen kan ik mij niet maken
Dus liefste...ontwaak dan maar niet meer

La belle au bois dormant
La belle au bois dormant

Straks valt de sneeuw weer uit de hemel
Bedekt je lichaam en je gezicht
En ik die jou nooit wou vergeten
Zal niet meer weten waar of je ligt

Alleen jouw stem is nooit veranderd
Hoor hoe je zachtjes over mij praat
'Dat was mijn man' zeg je tegen een ander
Wees stil...wees stil want hij slaapt

La belle au bois dormant
La belle au bois dormant

La belle au bois dormant
La belle au bois dormant
La belle au bois dormant
La belle au bois.....dormant